

Metropolis M

Grace Ndiritu bij Manoeuvre Gent

Lateral thinging - 8th Poppositions Brussel

25.04.2019 | REVIEW — Domeniek Ruyters

Een beurs met een thema, ik ken er niet veel. Maar Poppositions (door de organisatie consequent geschreven als POPPOSITIONS) is ook geen gewone beurs. Poppositions wil laten zien dat het anders kan, de kunstbeurs, zelfs anders moet gezien de situatie onder galeries. Afgelopen maand zijn er in Den Haag weer drie galeries opgeheven, in Rotterdam idem. En internationaal gaat het niet veel beter. De markt van galeries is *killing*, zeker voor de kleinere bij wie niet zelden de kunstbeurs als beul fungeert nadat er weer een beurs voorbij is zonder de investering terug te verdienen.

Poppositions wil laten zien dat een beurs mogelijk is zonder een excessief deelnametarief. Een kleine beurs, met kleine prijzen, een andere sfeer, inhoud en publiek. Er doen kleinere galeries aan mee en veel non-profits die hier soms niet helemaal non-profit blijken te zijn maar ook bereid te verkopen als zich een koper voor een werk aandient. Het is kortom een hybride beurs met dit jaar ook nog eens een toepasselijk thema: *Capital of Woke*. Nu moet ik bekennen dat 'woke' als *catch phrase* me even was ontgaan (ik lees in de *hand-out*: 'the idea of being woke and

Metropolis M

geloofsovertuiging en een *mission statement*. In de titel wordt door Poppositions kritisch teruggebogen op zichzelf, het eigen beurs-zijn en de reden waarom de galeries en non-profits er staan: handel of beter uitwisseling van elk soort en hoe meer hoe beter, al dan niet met kapitaal, maar altijd met het publiek en zo hoopt elke kunstenaar (ook als die niet sociaal begaan is) met een *touch of woke*.

Als ik de leiding van de beurs even spreek, vertellen Niekolaas Johannes Lekkerkerk (artistiek directeur) en Rachelle Dufour (directeur) dat elke deelnemer zijn eigen agenda heeft. En die willen op Poppositions onderling wel eens verschillen. Door het thema van dit jaar lijkt het onderscheid alleen maar uitvergroot: de galeries staan er heel erg galerie te wezen, de non-profits heel erg non-profit te zijn, met daartussen een laag van hybride instellingen die wel iets verkopen maar duidelijk niet volgens de mores van een kunstbeurs, namelijk volgens het principe 'pay what you wish'. Je kunt dit jaar met t-shirts naar huis (Grace Ndiritu bij Manouvre Kunstenplek, Gent), gedichtenbundels en horoscopen (Alice Sparkle bij Broodthaers Society of America New York), kunstboeken (San Serriffe, Amsterdam) economische kunstboeken (Onomatopee, Eindhoven), geknutseld aardewerk (Clara Pacotte en Richard John Jones bij feelings, Brussel), en je op je karakter afgemeten playlist van een aantal onbekende bands uit de *global south* (Caetano bij Showroom Mama).

Ik ben nauwelijks binnen of raak verstrikt in een gesprek met The Self Luminous Society, een gelegenheidssamenwerking van drie in Nederland redelijk bekende kunstenaars, of beter hun alterego's die de fraaie namen dragen van Slim Denken (bedenker van o.a. *lateral thinking*, wat een beurs in feite ook is), Benny Snouta en Hayne E. Day die hier vol gaan voor hun *economics*, een transactie van woorden, ideeën en handelingen met het publiek in de hoop op hogere inzichten. Je kunt bij deze 'neo Cosmic Cowboys' (met cowboyhoed en cowboybroche in de boord) een kaartje uitkiezen uit een houten koffer waar een idee voor een kunstwerk op genoteerd staat. Ik sta erbij als een van de bezoekers de opdracht een horrorfilm te schieten kiest, na eerst even getwijfeld te hebben tussen dat en een uitnodiging een prijs in het leven te roepen voor het beste artikel in een vluchtmagazine (best article in an airplane magazine).

Metropolis M

Slimme Denker van The Luminous Society met koffer met ideeën voor uit te voeren kunstwerken die je kunt aanschaffen in een ruilactie, dan wel tegen geld

Metropolis M

Magische stop van The Luminous Society (volgens tekenvoorschrift is een oog met de ogen open het andere met de ogen dicht getekend)

Slimme Denker van The Luminous Society in een transactie met klant

Hij vraagt of ze een visitekaartje hebben, waarop zij vragen of hij ook een kaartje heeft, waarna er een nieuw spel begint: hij mag het kaartje in een zak steken, een knikker eruit nemen, vervolgens ruggelings met de persoon gaan staan, paar

Metropolis M

bij me had, en ik ook.

In de tentoonstelling zit geen tweede exposant die zo slim, op zoveel niveaus met de *Capital of Woke* speelt, al komt Billytown aardig in de richting. Ze hebben een display georganiseerd met zwarte stoelen die gestapeld staan en waar vier kunstenaars hun werk op hebben gehangen. De constructie, ze spreken zelf van obstructie, komt uit de koker van Studio Schottenheimer. Ook weer een camio, in dit geval van een collectief binnen dit Haagse collectief, dat de kunstenaars regelmatig uitdaagt om het collectief dat Billytown is (er zitten zeventien kunstenaars plus gasten) ook initiatief te laten blijven, en dus in staat nieuwe acties te ondernemen en hun ruimte spannend en prikkelend te houden, voor elkaar en anderen. *Woke* dus, zonder dat ze er expliciet aan refereren. Sinds enkele jaren opereren ze als galerie, uit overtuiging, in een poging zaken anders te doen, zonder grote subsidieafhankelijkheid - dus ook een beetje *Capital*.

Arts of the Working Class

Bijzonder is ook de kunstkrant *Arts of the Working Class* uit Berlijn, volgens straatkrantformule, waar iedereen zich als distributeur voor kan opgeven, met een lage inkoop prijs en vrije verkoopprijs. Als ik door het exemplaar dat ik meekrijg blader is het een vrij normaal kunstmagazine, met de gebruikelijke actuele reflecties op actuele onderwerpen, door een opvallend hoog aantal bekende

Metropolis M

waaronder enkele bijzonder inventieve. Tot mijn favorieten behoren naast de al genoemden: Grace Ndiritu's textiel workshop, die met tekst bedrukte t-shirts verkoopt waar Ndiritu als verkoper steeds de grootste pret bij heeft (verkoopht een dikke zwarte balk op het t-shirt met de tekst 'black cock'); de revolutieboutique met sarcastisch commentaar op de vercommercialisering van de zelfverklaarde revolutionair van Nefeli Papadimouli (en een Griek mag dat zeggen) bij Diamètre Parijs; de zeer komische persiflage van een ijdele Michael Taussig, gespeeld door Tamy Ben-Tor bij 1646, die Taussig neerzet als iemand die zichzelf een groot en goed mens vindt maar ondertussen volkomen wereldvreemd en zelfzuchtig overkomt zonder dat hij het door heeft (niet-woke dus, hoewel hij zichzelf superwoke vindt) en de playlist van Caetano bij Showroom, omdat hij er echt werk van maakt die af te meten op de koper.

En dan heb ik het nog niet gehad over de steengoede bookshops, de kolderieke houten maskers van Mauricio Limon, gemaakt door ambachtslieden in een toch wat lastige ingewikkelde economische verhouding met de kunstenaar, en de cocktail bar (ook kunst), met al om 13 uur een overvrolijke Alejandro Céron voor wie het feestje een uur na opening van de beurs al niet meer stuk kan. Ook heel erg woke dus, die Céron. Maar ik ga nu slapen.

Caetano bij Showroom mama

Metropolis M

Mauricio Limon bij wildpalms, Düsseldorf

Mauricio Limon schetsboekje, tekeningen gemaakt tijdens atelierbezoeken op de Rijksakademie

Metropolis M

Tamy Ben-Tor bij 1646, Den Haag

Alexandra Phillips bij Vleeshal, Middelburg

Metropolis M

Jani Ruscica

Nefele Papadimouli bij Diamètre Parijs

Metropolis M

Alice Sparkly bij Broodthaers Society of America New York

Metropolis M

Grace Ndiritu bij manoeuvre Kunstenplek vzw Gent

Metropolis M

Grace Ndiru aan het verkopen: 'Pay what you want'

Metropolis M

Billytown, diverse kunstenaars

Metropolis M

Kim David Bots (voet) met Maja Klaassens (sok) bij Billytown

De quasi-thrift shop van feelings Brussel

Popositions 2019, Slachthuisstraat 20, Brussel, t/m 28.4.2019 - Meer [info](#)

Domeniek Ruyters
is hoofdredacteur van Metropolis M